

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 ได้กำหนดให้มีการจัดตั้งกองทุนป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินขึ้น ในสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (สำนักงาน ปปง.) เพื่อใช้ประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน แต่จากการศึกษากองทุนดังกล่าวพบว่ายังมีปัญหาในทางกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารจัดการกองทุน ดังนี้

ประการแรก ผู้ที่มีอำนาจในการบริหารกองทุน คือ “คณะกรรมการกองทุน” ซึ่งประกอบไปด้วยผู้แทนจากส่วนราชการต่าง ๆ โดยไม่ได้เปิดช่องให้เอกชนเข้ามาบริหารจัดการกองทุน ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าไม่น่าจะเหมาะสม โดยควรที่จะกำหนดหลักเกณฑ์ให้เอกชนที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญเข้ามาเป็นผู้บริหารจัดการกองทุนได้ ซึ่งการให้เอกชนเข้ามาบริหารจัดการกองทุนนั้นน่าจะเป็นประโยชน์มากกว่าที่จะให้คณะกรรมการกองทุนเป็นผู้บริหารจัดการเอง

ประการที่สอง การจัดหาผลประโยชน์ของกองทุน ควรกำหนดหลักเกณฑ์ให้ผู้บริหารกองทุนสามารถนำเงินกองทุนไปจัดหาผลประโยชน์ได้ในลักษณะเดียวกับกองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กองทุนประกันสังคม กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ และกองทุนทรัพย์สินของประเทศสหรัฐอเมริกา ตลอดจนกองทุนทรัพย์สินของประเทศออสเตรเลีย

ประการสุดท้าย ทรัพย์สินของกองทุนตามมาตรา 59/2 (1) ประกอบมาตรา 51 กำหนดให้เฉพาะที่เป็นเงินให้ สำนักงาน ปปง. ส่งเข้ากองทุนกึ่งหนึ่งและส่งเข้ากระทรวงการคลังอีกกึ่งหนึ่ง จากบทบัญญัติดังกล่าว จะทำให้เกิดปัญหาในทางกฎหมาย กล่าวคือ ทรัพย์สินของกองทุนอาจไม่เพียงพอต่อการที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งกองทุน ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 59/1 และทำให้เกิดปัญหาในการปฏิบัติตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการทุจริต ค.ศ. 2003 (United Nation Convention Against Corruption of 2003) เรื่อง การส่งคืนทรัพย์สิน จึงไม่ควรกำหนดให้เฉพาะเงินสดเท่านั้นที่สำนักงาน ปปง. นำส่งเข้ากองทุนได้ โดยควรกำหนดให้ทรัพย์สินประเภทอื่นนอกจากเงินสดให้สำนักงานนำส่งเข้ากองทุนได้ด้วยเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว

The Act of Money Laundering Prevention and Suppression (2nd Issue)

B.E. 2551 (2008) established a special fund to be used by the Anti-Money Laundering Office (AMLO). The intent of the framers of this legislation was for this fund to be used in preventing and suppressing money laundering. Nonetheless, the researcher has found that there are legal problems associated with how the fund is managed. Inasmuch as the fund is managed by a “fund committee” comprised of representatives of various government agencies, private agencies are not given the opportunity to participate in the management of this fund. The researcher has concluded that much more

beneficial would it be for private agencies having the necessary expertise and knowledge manage the fund in lieu of the current fund committee.

Secondly, the researcher is of the opinion that the criteria used in managing the Fund should be amended such that Fund administrators could use the Fund in obtaining tangible benefits in a fashion analogous to how tangible assets are used by administrators of the Fund of Drug Prevention and Suppression, the Social Security Fund, the Provident Fund, the Government Pension Fund, the Forfeiture Fund of the United States of America, and the Forfeiture Fund of the Commonwealth of Australia.

Lastly, in reference to the assets of the fund, Article 59/2 (1) Appurtenant of Article 51 solely regulates monetary assets. In this instance, it is required that of the monies confiscated, half should be retained by the aforementioned Fund of the AMLO and the other half remitted to the Ministry of Finance. However, legal problems flow in the wake of these provisions. Thus, Fund assets may not suffice for carrying out the duties formally stipulated in Article 59/1. This untoward state of affairs leads to further legal problems in view of the fact that these regulations appear to be incongruent with the United Nation Convention Against Corruption of 2003 pertaining to the redelivery of assets. Therefore, to obviate all of these problems, the researcher recommends that stipulations and regulations should be formulated explicitly allowing tangible assets in addition to monies be sent to the Fund of the AMLO.